# U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Josefa Baxy a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **X. L.**, zast. JUDr. Martinem Šmerdou, advokátem se sídlem v Brně, Vránova 39, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 31. 10. 2006, č. j. 56 Az 272/2006 - 13,

**t a k t o :**

**I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.

**II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

**III.** Odměna advokáta JUDr. Martina Šmerdy **s e u r č u j e** částkou 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

## O d ů v o d n ě n í :

Žalobce jako stěžovatel brojí včas podanou kasační stížností proti shora označenému usnesení Krajského soudu v Brně, kterým bylo odmítnuto jeho podání ze dne 29. 8. 2006. Tímto podáním se stěžovatel domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 8. 2006, č. j. OAM-917/LE-PA03-PA03-2006, jímž byla jeho žádost o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. g) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), protože neuvedl žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu. Usnesení krajského soudu pak vycházelo z toho, že stěžovatel v žalobě řádně nevymezil žalobní body.

Po shledání přípustnosti kasační stížnosti podle § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), se Nejvyšší správní soud dále zabýval tím, je-li kasační stížnost přijatelná (§ 104a s. ř. s.), tedy otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle uvedeného ustanovení kasační stížnost odmítnuta jako nepřijatelná. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech azylu zdejší soud pro stručnost odkazuje např. na svoje usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 933/2006.

V projednávané věci konstatuje Nejvyšší správní soud, že stěžovatel argumentuje kasačními důvody zakotvenými v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Stěžovatelovy námitky dle citovaného ustanovení spočívají v tom, že žalobní body vymezil řádně ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť se domnívá, že žalobní body vymezené po skutkové stránce odkazem na správní spis jako celek jsou dostačující. Nevadí ani, že konkrétně nevymezil části správního spisu, které by ukazovaly, že došlo k pochybení. Je-li totiž správní spis podkladem pro rozhodnutí, pak se jím soud zabývat musí. Soud v daném případě stěžovateli svým rozhodnutím zasáhl do jeho ústavních práv (čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech a základních svobodách, čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Dle konstantní judikatury Ústavního soudu je porušením práva na soudní ochranu, pokud je upřena možnost domáhat se práva u nestranného a nezávislého soudu. Právo na přístup k soudu také nesmí být vykládáno formalisticky. Stěžovatel tedy namítá, že v jeho případě mu právo na přístup k soudu bylo upřeno. Pokud jde o přesnost vymezení žalobních bodů ve správní žalobě, poukazuje stěžovatel na nejednotnou praxi Krajského soudu v Brně i Nejvyššího správního soudu. Právě tyto disproporce jsou dle názoru stěžovatele důvodem, proč by měla být kasační stížnost přijata k věcnému projednání, neboť přesahuje vlastní zájmy stěžovatele s ohledem na to, že by meritorní rozhodnutí mohlo být přínosem z hlediska ujednocení rozhodovací praxe. Dále stěžovatel uvádí, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu ve smyslu § 12 zákona o azylu, resp. alespoň udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Namítá rovněž pochybení během správního řízení poukazem na ustanovení předpisů o správním řízení.

Z uvedených důvodů navrhuje stěžovatel napadené usnesení zrušit a vrátit věc Krajskému soudu v Brně k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předně podotýká, že je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod „nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadá také případ, kdy porušení procesního předpisu mělo nebo mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení. V kasační stížnosti podané proti rozhodnutí krajského soudu o zastavení řízení podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. musí však stěžovatel uvést, v čem spatřuje nezákonnost rozhodnutí soudu. Výtky směřující proti rozhodnutí správního orgánu jsou nedůvodné, neboť jdou mimo rámec rozhodnutí krajského soudu. Soud zde neposuzuje věc samu, ale rozhoduje o tom, že se v soudním řízení nebude pokračovat. Nepřípadné jsou tedy v dané věci argumenty kasační stížnosti ohledně porušení zákona během správního řízení, nehledě na to, že udělení doplňkové ochrany je institutem, který obsahuje zákon o azylu až ve znění účinném od 1. 9. 2006, přičemž rozhodnutí ve věci azylu bylo v tomto případě vydáno již 22. 8. 2006.

Relevantními námitkami jsou tedy toliko ty, které cílí proti nezákonnosti odmítnutí návrhu. V daném případě byl návrh odmítnut pro nedostatečně určené žalobní body, které byly vymezené po skutkové stránce odkazem na správní spis jako celek a po právní stránce jen poukazem na konkrétní ustanovení předpisů o správním řízení. Krajský soud v Brně usnesením vyzval stěžovatele, aby žalobu doplnil tak, že z ní bude zřejmé, z jakých skutkových důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné a jaké důkazy požaduje provést. K tomu stěžovateli poskytl soudcovskou lhůtu v délce trvání 15 dnů, přičemž stěžovatele poučil, že nebude-li výzvě vyhověno a podání doplněno

a opraveno, nebude možno v řízení o žalobě pokračovat a podání bude odmítnuto. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval tak, že odkázal na své předchozí podání.

Na námitky obsažené v kasační stížnosti dává dostatečnou odpověď dosavadní judikatura správních soudů. Tak např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 4 Azs 149/2004 - 52 (dostupný z www.nssoud.cz), plyne, že žalobní body musí obsahovat jak právní, tak zpravidla i skutkové důvody, pro které žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí správního orgánu za nezákonné nebo nicotné. Pokud žaloba postrádala potřebná konkrétní skutková tvrzení a žalobce vzdor výzvě a poučení soudu nijak nereagoval a vadu neodstranil, postupoval krajský soud v souladu se zákonem, odmítl-li žalobcovo podání z tohoto důvodu. Tentýž soud v rozsudku ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42 (dostupný na www.nssoud.cz), rovněž konstatoval, že žalobní body musí podle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. obsahovat jak skutkové, tak i právní důvody, pro které žalobce považuje napadené správní rozhodnutí za nezákonné nebo za nicotné. Žalobním bodem však není uvedení ustanovení správního řádu, které měl žalovaný porušit, je-li z hlediska skutkových důvodů jen obecně odkázáno na spisový materiál. Namítá-li stěžovatel rozporuplnost judikatury správních soudů v dané věci, pak je nutno jej odkázat na rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58 (publikován jako č. 835/2006 Sb. NSS), přičemž zásadním posláním rozšířeného senátu tohoto soudu je především přispívat k sjednocování judikatury správních soudů. Ze zmíněného rozhodnutí plyne, že líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti. Zmíněný judikát je tak plně použitelný na případ stěžovatele, v doplnění žaloby nebyly odstraněny její vady tak, aby mohla být věcně projednána, neboť nebyly doplněny konkrétní skutkové a právní námitky; stěžovatel se omezil toliko na obecné odkazy na některá zákonná ustanovení a na správní spis.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podané v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7, § 120 s. ř. s.). Ustanovený advokát požádal o odměnu ve výši 8 568 Kč za tři úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, studium spisu a písemné podání soudu) a náhradu hotových výdajů. V daném případě není sporu o tom, že advokát studoval spis, ani o tom, že podal doplnění kasační stížnosti. Žádným způsobem však nedoložil své tvrzení, že proběhla první porada s klientem, která je v rámci právního úkonu převzetí a příprava zastoupení předpokládána ustanovením § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen „advokátní tarif“). Vzhledem k tomu je třeba za převzetí a přípravu zastupování považovat právě až studium spisu, které v daném případě nahrazuje první poradu s klientem. Soud proto určil odměnu advokátovi za dva úkony právní služby – převzetí a příprava věci a písemné podání soudu týkající se věci samé ze dne 6. 4. 2007 částkou 2x 2100 Kč a 2x 300 Kč na úhradu hotových výdajů, v souladu s § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že advokát prokázal, že je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Částka daně vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, činí 912 Kč.Ustanovenému zástupci se tedy přiznává odměna v celkové výši 5712 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2007

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu